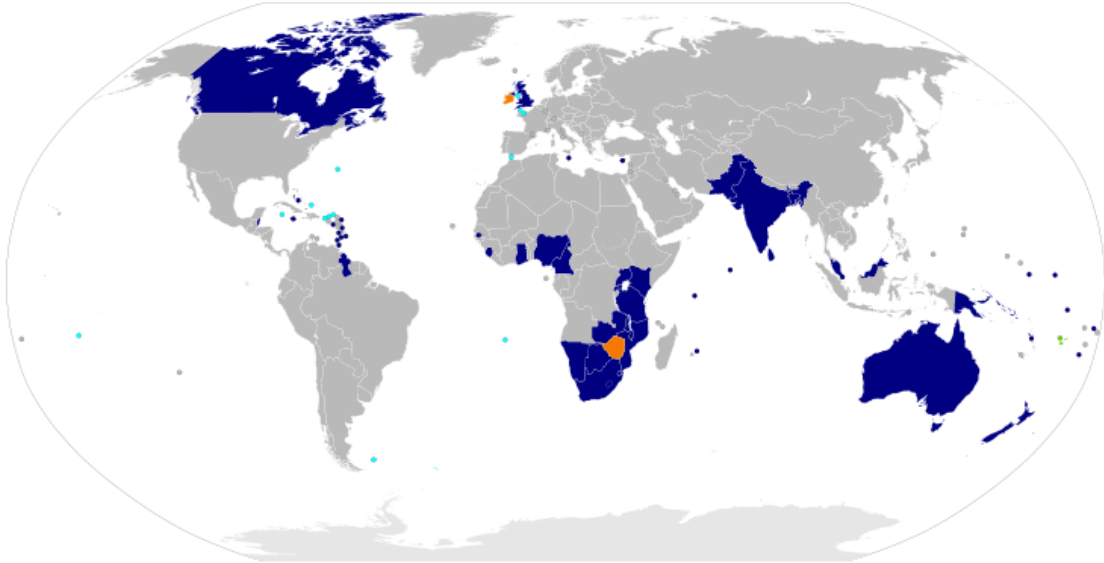

İngiliz Milletler Topluluğu, tarihte Britanya İmparatorluğu’nun parçası olan devletler ile sonradan katılan devletlerden oluşan uluslararası bir koalisyonudur.

Commonwealth, “bağımsız devlet” anlamına gelmektedir. Tarihte bu deyim, 1648 İngiliz Devrimi sırasında, I. Charles’ın idam edilmesi ve kraliyetin lağvedilmesi ile ortaya çıkan ve 1660 yılında II. Charles’ın kral olmasıyla son bulan cumhuriyetçi dönem için kullanılmaktaydı. Ancak günümüzde, Birleşik Krallık liderliğinde bir araya gelmiş bağımsız devletleri nitelemek amacıyla kullanılmaktadır.

1926 yılında düzenlenen İmparatorluk Konferansında Balfour Deklarasyonu, Britanya ve dominyonlarının, eşit devlet statüsünde, Kraliçenin önderliğinde ve üyeliğin serbest olduğu İngiliz Milletler Topluluğu kurulmuştur.

İngiliz Milletler Topluluğuna Üye Ülkeler

Topluluğa üye gönüllülük esasına dayanmaktadır. Topluluk içerisinde birçok ülke eski sömürge olmasına karşın bazıları da geçmişte imparatorluğun parçası olmamakla beraber sonradan birliğe katılmışlardır. Üye ülkelerin bir kısmı Birleşik Krallık hükümdarını sembolik olarak en üst düzey yöneticileri olarak tanırlar. Topluluk üyeleri, birbirinden farklı yönetim biçimleri belirleyebilirler.

Topluluğa üye olan devletlerin halkları, eğer Birleşik Krallık’ta ikamet ediyorsa her türlü yerel ve ulusal seçime katılma hakkına sahiptir.

Ülke	Giriş Tarihi	Nüfus	2011 GSYH (milyar \$)
Antigua ve Barbuda	1981	89.018	1
Avustralya	1931	22.015.576	915
Bahama Adaları	1973	316.182	10
Bangladeş	1972	162.221.000	283
Barbados	1966	287.733	6
Belize	1981	327.719	2
Birleşik Krallık	1931	63.047.162	2.288.000
Botsvana	1966	2.098.010	29
Brunei	1984	400.000	21
Dominika	1978	73.126	1.
Gambiya	1965	1.840.454	3
Gana	1957	24.652.402	75
Grenada	1974	109.011	1
Guyana	1966	741.908	5
Güney Afrika Cumhuriyeti	1994	48.810.427	555
Hindistan	1947	1.210.193.422	4.421.000
Jamaika	1962	2.889.187	24
Kamerun	1995	20.129.878	47
Kanada	1931	34.300.083	1.395.000
Kenya	1963	43.013.341	71
Kıbrıs Cumhuriyeti	1964	1.138.071	23
Kiribati	1979	101.998	0,059
Lesoto	1966	1.930.493	3
Malavi	1964	16.323.044	13
Maldivler	1982	394.451	2
Malezya	1957	28.356.000	463
Malta	1964	409.836	10
Mauritius	1968	1.313.095	19
Mozambik	1995	23.515.934	24
Namibya	1990	2.165.828	15
Nauru	1999	9.378	0,06

Nijerya	1999	170.123.740	414
Pakistan	1947	168.052.000	488
Papua Yeni Gine	1975	6.310.129	16
Rwanda	2009	9.998.000	13
Saint Kitts ve Nevis	1983	50.726	0,87
Saint Lucia	1979	162.178	2
Saint Vincent ve Grenadinler	1979	103.537	1
Samoa	1970	194.320	1
Seyşeller	1976	90.024	2
Sierra Leone	1961	5.485.998	6
Singapur	1965	5.353.494	314
Solomon Adaları	1978	584.578	1
Sri Lanka	1948	21.481.334	116
Svaziland	1968	1.386.914	6
Tanzanya	1961	46.912.768	67
Tonga	1970	106.146	763
Trinidad ve Tobago	1962	1.226.383	26
Tuvalu	1978	10.619	0,036
Uganda	1962	33.640.833	47
Vanuatu	1980	256.155	1
Yeni Zelanda	1931	4.327.944	123
Zambiya	1964	13.817.479	21
Toplam		2.202.889.066	8.109.049

Kaynak: CIA Factbook 2011

İngiltere’nin AB Üyeliği

İngiltere Avrupa’nın bütünleşmesi hususunda Birliğin daha kuruluş yıllarında kendi “Commonwealth” ülkeleriyle ilişkilerini güçlendirmek için görüşmelere katılmamıştır. İngiltere’nin bu çekincelerini ortadan kaldıracı bir çözüm olarak siyasi bir birliktelik yerine 1957 Roma Anlaşması imzalanırken Birliğin serbest bir ticari bölge yaratmasını önermesi, İngiltere’nin en başından beri AB’ye yaklaşımının temelini oluşturmaktadır. İngiltere’nin bu önerisi ancak Birliğin kurulmasından iki yıl sonra Stockholm Anlaşması imzalanarak Avrupa Serbest Ticaret Bölgesi’nin (EFTA) kurulmasıyla hayata geçirilebilmiştir. Böylelikle İngiliz hükümetine ticari kazancın yanında Commonwealth ülkeleriyle olan

ilişkilerine zarar vermeyen, devletlerin egemenliklerini sınırlamadan ve onlara siyasi ve güvenlik bakımından bağımlılık yüklemeyen EFTA, önceleri İngiliz çıkarlarına daha çok uymuştur. 1961’de yapılan üyelik başvurusu ise Fransa Cumhurbaşkanı Charles De Gaulle tarafından İngiltere’nin içinde bulunduğu sıkıntılar ve ABD’ye bağımlılığı öne sürülerek geri çevrilmiştir. İngiltere’nin 1967 yılındaki ikinci başvurusu da yine aynı gerekçelerle reddedilince bu bekleme Fransa Cumhurbaşkanı’nın değişmesine kadar sürmüştür ve ancak 1973 tarihinde AB kapıları İngiltere’ye açılmıştır.

1 Ocak 1973 ile başlayan İngiltere’nin AB üyeliği hemen ertesi yıl yaşanan hükümet değişikliği ile birlikte sorgulanmaya başlanmıştır. Yeni hükümetteki İşçi Partisi üyelere sunulan avantajların İngiltere açısından adaletsiz olduğunu ileri sürerek, İngiltere’ye sunulan ayrıcalıklı üyelik şartlarının tekrar gözden geçirilmesini talep etmiştir. İngiltere’nin üyelik şartları Commonwealth ülkelerinin İngiltere’nin AB üyeliğiyle tehlikeye girdiği düşünülen ticari ilişkilerini yeniden değerlendirmek üzere ele alınmış ve müzakereler neticesinde İngiltere Commonwealth ülkelerinin de bu pazara girmesini kolaylaştıracak, özellikle şeker üretimi ve ticareti konusunda, bir takım kazanımlara imza atmıştır.

İngiltere’nin Commonwealth üyeliği Avrupa Birliği’ne nazaran birçok avantaj sağlamaktadır. Bunlardan en önemlisi, Birliğin kurucusu olmasının yanı sıra birliğin en büyük ekonomilerinden birisi durumundadır. Ayrıca, en büyük 16 üye ülkenin devlet başkanı doğrudan Kraliçe tarafından atandığı için topluluk üzerinde doğrudan bir hâkimiyeti de söz konusudur.

	Nüfus	GSYİH (2011)
İngiliz Milletler Topluluğu	2.202.889.066	8.109.049
Avrupa Birliği	500.581.285	15.054.646

Avrupa Birliği içerisinde ise İngiltere, Birlik içinde 3. büyük ekonomi olmasına karşın karar mekanizmalarında diğer büyük devletler ile birlikte istişare etmek zorunda ve karar alma mekanizmalarına katılarak en küçük birlik üyesinin dahi görüşünü almak zorundadır. Ayrıca İngiltere, Euro bölgesi dışında kalmayı tercih etmiş ve Sterlin’i kullanmaya devam etmiştir. Son yaşanan küresel kriz ile birlikte Euro Bölgesi üzerinde borçlanmaya bağlı olarak baskılar artmış ve birçok ülke vadesi gelen borcunu ödeyemez duruma gelmiştir.

1882
KONYA TİCARET ODASI
KONYA CHAMBER OF COMMERCE

İNGİLİZ MİLLETLER TOPLULUĞU VE İNGİLTERE’NİN AB ÜYELİĞİ HAKAN KARAGÖZ

1973’ten beri Avrupa Birliği üyesi olan İngiltere’de, o günden bu yana göreve gelen hükümetler hiçbir zaman Avrupa Birliği’ni terk etmek adına bir referandum yapmayı düşünmemişlerdir. Avrupa Birliği’ndeki ulusal çıkarlarını her zaman için korumayı ve bunu kendi lehlerine çevirmeyi seçmişlerdir.

Ancak bu görüşün değişmesinde başlıca iki faktör etkili olmuştur. Bunlardan ilki; iki yıldır iktidarda olan Muhafazakâr Partinin, Avrupa Birliğine kuşkuyla bakmanın ötesinde, Avrupa karşıtı bir tavır sergilemesidir. İkincisi ve daha da önemlisi Euro Bölgesinde yaşanan krizdir. Kriz, önceden İngiltere’nin dile getirdiği gibi para birliğinin siyasi birlik ve bir Avrupa federasyonu olmadan yürümeyeceğini göstermiştir.